

JAN 28 1947

THE young idea

இளஞ்சிந்தனை

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X.

Monday, 27th January, 1947.

No. 7.

EDITORIAL:

MAN FOR THE FIELD AND WOMAN

FOR THE HEARTH:

THE NUREMBERG JUSTICE - A FARCE:

EVA'S COMFORTER:

DR. ANANDACUMARASWAMY'S HOUR

WITH THE CHILDREN:

THE EASTER VACATION - 1946:

பத்தாட்சிரியர்குறிப்பு

கண்பர்கள் கதைக்கதை

எங்கள் வகுப்பு அறிமுகம்

கதந்திர இத்திர

தமிழ்த் தாயின் அடமை

By Ivor Herat

By A. Deva Rajah

By S. DuraiRajaSingam

By T. Parameswary

By S. Anpurajan

By "குழுமணி"

By "சுவகு"

By "பித்தகுழந்தை"

Page

1

2

4

5

6

7

10

12

13

14

16

T. PATHMANATHAN

Act. English Editor.

M. A. SATHASIVAM

Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X

Monday, January 27th, 1947.

No. 7

Editorial

Strike! Strike! Strike! seems to be the key-word in the mouths of all employees who want redress of their grievances and that too immediately. But such an atmosphere is conspicuously absent at Jaffna College except for the All-Ceylon Teachers' Day, which was not exactly a strike but a warning—for which the students had a half-holiday, and for 'the unsuccessful corned mutton strike' conducted by a section of our barracks inmates. The obvious conclusion that one arrives at is that the employees at Jaffna College are satisfied or at least do not have any pressing or vital demand. This may be the case, to a certain extent, with the labour force but they too need ameliorations. Their pay must be increased appreciably but there are many other needs which ought to be looked into.

The servants may not be aware of these needs nor consider them essential for existence but we know that they need them, and it is up to us to see that such are provided. Let us examine and find out what these needs are and how they are to be remedied. Most of the servants at Jaffna College have served for at least fifteen or twenty years and what has the College done to raise the level of their lives or at least their ways of thinking. Each worker either works individually or in his

group and during this period they have little opportunity for talking or discussing anything together. Do they have any social life? Very rarely if they do at all—and that at the toddy tavern. Do they have any recreation especially games where they enjoy themselves? When they witness a College game do they know the real significance or purpose of it? In answer to the above a host of questions arise, can they not play? Can they not enjoy themselves? If so who is to make them understand these things, and also provide ample scope by way of time and money? Recently the Government has been planning community centres in rural areas where many of the above needs of labourers will be provided.

The influence of Jaffna College or Vaddukoddai and Jaffna has been of a highly restricted nature. Its educational policy has concerned itself exclusively with the students of the College and thus has failed to reach directly the community as a whole. Adult education has not been given its due consideration both by Jaffna Colleges and by the educational authorities of Ceylon. The servants of the college and other adults in the immediate vicinity of the College have not received any educational service from our institu-

tion. Even those servants who have been serving Jaffna College for more than a score of years do not know to read, write, understand or talk English, with the exception of Solomon, whose chronic expressions are humourously termed 'Basic English'. I am sure there are many students and even teachers who are prepared to conduct classes for adults free of charge, but we want somebody to get the thing going. It is but fair that

we should expect Jaffna College to take the lead in this as in many other national matters.

A Public Radio, with a loud speaker in a school-cum Public Park, is not something fantastic. All sorts of people could gather there and besides enjoying themselves, will also know what is happening in the world larger than Jaffna College. The Light of Life' extend its services outside the four walls.

Man for the Field and Woman for the Hearth

"To woman—so long man's superior now his equal".

FROM THE GIRL OF THE PERIOD TO THE NEW WOMAN. THENCE TO AN EMANCIPATED FEMALE AND HER DAUGHTERS ARE REVOLTING.

Look at the past, the retrospect is depressing. Joan of Arc and Florence Nightingale are no more. Today we meet Mildred Pierce and the Ziegfeld Foelies of 1946. Hoping that they are by no means representative of the fair sex let us examine what the claims of womankind are, and how many of these may be conceded.

Even since the creation (making allowance for the scientific accuracy of this supposition) woman has been a slave and a toy, she has been an inferior subject to many cruel restrictions. Her mental calibre was supposed to be low and physically she was the weaker. But now this female has awakened from her stupor in a new age of terrestrial convulsions and puts forward a vague for "equality".

She claims to be self-supporting. She wants to be a lawyer, an engineer, a doctor, a clerk and a professional boxer. Further he exceeds her limit by demanding that marriage

laws be made more flexible and divorce easier of attainment. In an atomic age like ours it is not feasible to provide a comprehensive list of demands made by a section of people to widen their sphere of self-determination; I do not mean that all these demands are extravagant or unreasonable. The fault lies in that people are averse to "unbuttoned thinking"—The logical thing is not always the best.

On scrutinising the demands made we are made to feel that some of them should never be tolerated while others have the support of reason. But I repeat that the logical thing is not always the best.

There is no distinction between man and woman but there is definitely some diversity. Man and woman cannot be likened to two warring nations in a despotic struggle. They are more members of one household with common interests and hopes. The gain of one is the gain of the other. A loss to one is equally a loss to the other. So that all this talk about man the tyrant dominating the weaker sex is very characteristic of people who have not yet begun to think. It is noteworthy that those still in an elementary

stage of evolution do not make such savage demands. It is only the members of a civilized sisterhood who ransack the literature of vetuperation and you that "Man is a Tyrant". They are forgetful of the fact that in man they involve their husbands, fathers, brothers and sons.

In the numerous professions what is required is natural capacity and intrinsic ability for a specific vocation. All cannot be Civil Servants and Doctors. Even in a socialist era, which is individual with a meagre arsenal of ideas is a panacea for all human ills, we will all never be capable of holding the same office. Natural limitations confront us in spite of the fact that we do our best so also there are natural limitations which prevent woman from undertaking certain tasks which men are better fitted to do. Some women may be able to perform these functions, but women in general cannot make them the business of their lives. If they do they will be quick to relieve their folly.

If it is insisted that woman should have equality with man in all the occupations then with the concession of this right certain privileges will be withdrawn.

"Her privilege not unpotence
Exempts her from the work of man".

Certain concessions have been of advantage to her. Gracefulness, shrinking from rudeness and vulgarity are tributes to her weakness, whence springs her power. Five old world chivalry is incompatible with any theory of equality. The idol of the poet and the novelist, the charm of the artist and the creed of man has she not been?

But nothing will prevent the overthrow of these noble ideals when she demand to be treated as man's equal. She surrenders her privileges, to mingle with the crowd. No longer

will she have any consideration. This is an inevitable sequitur.

"Pleasures are like poppies spread
You seize the flower, its bloom is shed;
Or like the snow falls in the river,
A moment white—then melts for ever."

Are women prepared for this? Are they prepared to assist in accomplishing their own humiliation? These questions should provide the promises for a better understanding of the subject.

However many of the demands made all reasonable and rouse sympathy. Money is scarce and life is difficult to endure. Women feel driven to contribute to the support of the family. But is she likely to do it best by competing with her husbands, brothers, sons and fathers? Is there no career at home? Independence is a noble ideal which is associated with self-respect, but it must be spiced with discretion. If not the gain will not be worth the sacrifices made for it.

Knowing women as we do if they decide to adorn the Bar or Bench the quality of Justice will suffer. On the other hand if women are to man the Police force no crime will be brought home to the criminal. Likewise many a profession is bound to suffer if women enter them.

On the thorny question of marriage I refrain from commenting. If we are to successfully perpetuate our species where scientifically we are spinning to the vortex of extinction we must retain marriage as an institution. Or else our morals will deteriorate. Particularly in the West marriage is a sort of business contract, whereas in the East it has always been a Sacramental union. Since this alien virus is gradually creeping into Ceylon a word of warning is not out of place.

The primary cause for this agitation is of course an erroneous system of Education. The thirst for know-

ledge created by the academic success of one or two members of the fair sex has provided an impetus. But the tree of knowledge is not always the tree of life.

In spite of the fact that I may be charged with historically antiquated notions I still adhere to the theory which assigns Man for the field and Woman for the hearth. I

agree in the long years that the two sexes must approach nearer, the man to be more of woman and *vice versa*. But this contention is ethical and not physical. Nature shows us clearly that man is meant for the field and woman for the hearth.

Au revoir,

IVOR HERAT.

The Nuremberg Justice—A Farce

A. DEVA RAJAH

The long awaited Nuremberg trial has ended and the criminals have been hanged. In holding this trial and passing the judgement the Allies have taken an unprecedented step which might lead to unpredictable consequences in the coming years.

Since the time of the victorious Romans no such unpleasant event has ever taken place. The worst punishment meted out to a defeated leader was banishment. Even Napoleon who fought campaign after campaign and drenched the whole of Europe in a shower of blood spent his last days, in comfort as a prisoner in the island of St. Helena. But today when capital punishment is becoming a thing of the past we are shocked to hear that the Nazi leaders have been hanged.

In England many prominent men have criticised this trial. Dean Inge, a true and great Christian, had said that the Nazi criminals should not be executed. Bernard Shaw has declared that "after using the atomic bomb without warning and demonstration, and repeating it unnecessarily we are hardly in a moral position to hang anyone, however logically." The use of the atom bomb is in itself a weighty reason to prove the farcical character of the trial.

The Nazi leaders were charged with "planning, preparing, initiating or waging aggressive war". It was Britain that gave the initiative and encouragement to Germany when she was in a tottering condition after her defeat in the first World War. Britain was aiming at "the balance of power." France and Russia were her rivals. Britain wanted a powerful Germany. So from behind the screen she helped Germany in conscription and secret arming. Is this not against the Treaty of Versailles? Did not Britain give the initiative to Germany to begin the second World War?

One cannot simply understand how the turn-coat Stalin who once encouraged Hitler and his gang with vicious kisses could now sit in judgement over the very same men. I am sure that if Russia were to be on the side of Germany now, Stalin would not have escaped the 'noose'. As soon as Russia allowed on herself the Anglo Americans she was magically purged of the guilt of all criminal action.

The slave labour leader Sankel has been called "the cruellest slave driver since Pharaoh," but do we see the other side of the picture. Who knows what is happening in the concentration camps of Russia, Manchuria and Korea to the hundreds of German

and Japanese Prisoners? Under the veil of silence and security "Belsens" may be repeated.

America's hands are also bloody. She shares no small responsibility in releasing the atrocious atom bombs on Hiroshima and Nagasaki.

No one denies that the Germans have committed atrocities. The horrors of concentration camps, the deliberate destruction and mass slaughter of human beings still lingers painfully in one's memory. Even here a certain amount of allowance ought to be made, for the news we read would never have escaped the magnifying glass of the British propagandist. The Germans are scorned at as criminals. The allies too when put to a severe test under the "moral searchlight" come under this category. The difference may only be that of degree. It is folly, nay it is criminal, for criminals to sit in judgment over criminals.

However deserving these sentences may be Nuremberg has done nothing to stop war being used as the instrument of national policy neither does it show where the cause of war lies. How can it when a country

like Britain with Empire and ocean wide trade—the apple of discord—is the real cause of it?

Nuremberg has only shown that the responsibility of war not only lies in the leader but on the Cabinet, Ministers, Commanders, Presidents etc. This is rather dangerous. It is impossible to keep the intelligent, industrious and war-like Germany under subjection. Those who could not prevent the 'dramatic suicide' of a single German under the vigilant eyes of many guards can never do this. This unique incident will never be erased from the memory of the Germans. They knew that the Nuremberg trial is the mean revenge of the criminal victor over the helpless vanquished. This will inject revenge and hatred into the blood of every patriotic German. The first of this trial would bear in the form of another Hitler who would be a product of the national aspiration come to revenge the deed of their enemies. Instead of ending all wars this trial will only help to start another war. If the Germans are victorious in this they have every right (according to the law of the Allies) to try the Churchills and the Trumans and their Cabinets and send them to the gallows.

Eva's Comforter

When Appolo had completed his day's work and retired to bed, his gem set throne was succeeded by that of his beautiful wife, surrounded by her one eyed maids. Her radiant robe of silver, floods the earth with its silvery beams. Night who I ved her tried to draw near her, but she with her dagger-beams chases him over hill and dale until he parils for breath and swoons.

Like a stately maiden she glides along the sky attended by her starry Fays. Under her protective wings, the little birds dream in their sweet repose. The jealous clouds try to hide her from earth, her daughter, but she like most other mothers, caring not for

her life, fights with them and gains victory over them. The earth then looks like a bride.

As I lay on my bed one day weary and sad mother moon saw me and could not bear it. And though the door was locked a hole in the window helped her to reach me. She tried to comfort me, by kissing me, and allowing her beams to play with me.

And as I was playing with them, my troubles fled as though they had lost a fight, when joy was chasing them with all his might, sleep stole over me. And there I slept with my beautiful mother guarding me like an angel.

• Dr. Ananda Coomaraswamy's hour with the Children

(S. DURAI RAJA SINGAM)

It was in the sombre days of the Jap occupation, sombre because justice was a travesty at every turn, and danger lurked everywhere in Malaya for all good and decent men. There was no sanctity of anything of the home, of freedom and the spirit of man. Evil triumphed over goodness and this victory was proclaimed in Bravado.

Men turned their thoughts with a yearning passion to the good old days when right was might and not might was right. The movements of Jap troops, the warning of sirens and the Zoom of planes overhead - all these were charged with a message on the wall. Malaya was in the throes of expectancy, hushed and circumspect whispers and significant smiles.

It was in social conditions such as these that languishing spirits were refreshed, by books. Children in my home at Seremban found solace in having read out to them Gandhi's Autobiography, Nehru's "Glimpses of World History" and Dr. Ananda K. Coomaraswamy's "Myths of the Hindus and Buddhists" particularly the last mentioned. Too much credit cannot be given to Dr. Ananda K. Coomaraswamy for our reinforcement of the soul in the parlous times.

Strange as it might seem, most Indian children in Malaya have not only been weaned from, but have lost all touch with Indian traditions. They have no knowledge of their spiritual heritage and the discovery of their nescience was rendered more poignant by being reminded of it in "Myths of the Hindus and Buddhists". To the children in our home and those of my neighbours, who gathered around for an hour in the

evenings with Dr. Ananda K. Coomaraswamy, it was, to say the least, an eye opener. Their eyes were opened to a new world of rich folk lore, so incredibly remote and yet so near and dear to their hearts. It was like the opening of the box of Pandora-only it unleashed, in place of evil, ugliness and sorrow, goodness, beauty and beatitudes; so much so that one was strong in one's weakness and faith glistened like dew on grass.

Two things resulted—recreation of an educative kind and moral uplift. The children were thrilled by the stories of the Ramayana and Mahabharata at the surprising turn which they take, and their far-fetched characters representing the forces of good and evil. There were pictures of beaked men and women; tailed ape-men, whose marvel was their agility of feet; and cloud carriages and mammoth birds so beautifully enshrined in the mythology of the Indo-Aryan races.

Needless to say, what added greatly to their interest was the fact that the book is profusely illustrated with coloured paintings by great Indian artists like Rabindranath Tagore, Nanda Lal Bose, K. Venkatappa Surendranath Karvand Asit Kumar Haldar. Their wonderment increased and intensified with the beautiful illustrations, which in effect are like a miniature gallery of Indian art. "So that was it," they would exclaim gleefully, when some picture portrayed a turn of the story or a scene of classical encounter. And ever and anon they listened to the reading with bated breath, and Dr. Ananda Coomaraswamy's hour was a great event in the day of my home.

More than being thrilled, they were imbued with the lofty idealism of Krishna and Buddha. The stories were charged with morals, ever so delicately concealed as to delight them in finding these out for themselves. Not less obscured was the virtue of kindness to animals. For what but a humanising effect in their outlook could result from reading stories of birds and animals invested with human characteristics? On the first sight it struck them as funny that these creatures were so unlike them and yet like them; but the resemblance bids them reflect on the cosmic origin of life and subconsciously influences their humaneness. They received the impress of all that is good, true and noble in this world "for all parity" in the words of Dr. Ananda K. Coomaraswamy "is included in the purity of Sita,

all service in the devotion of Hanuman, all knighthood in the chivalry of Bhisma". Above all they were imbued with a wholesome love of their country, culture and civilization, as a result of the stories from the Puranas, Epics and Vedas.

(The author of this article is an Old Boy of the College, who has just returned from the Federated Malay States. The above article is a portrayal of the feelings of specially the Ceylonese and Indian children, towards the works of Ananda K. Coomaraswamy, a Ceylonese author and scholar. He (Coomaraswamy) is in charge of a reputed museum in New York, and has written several books many of which are to be found in our library,

[Ed.]

THE EASTER VACATION-1946

PARAMESWARY T.

The last day of term was like paradise to us—at least to me, for I saw, "Home Sweet Home" before me, Saturday the 6th morning, my two brothers, my cousin and I were in the train, feeling very happy in a compartment reserved for us. On our way to the station an incident occurred, when we escaped death by a hairs breadth.

12-30 a. m. found us 2½ miles away from Anuradhapura, for the train got de-railed. For nine long weary hours we were, as I should say "wrecked" there. At about 8-30 p. m. the train moved, going at top speed to redeem time. At last the train rattled into the Kurunegalla Station, there my father, mother and uncle were waiting anxiously to meet us.

We spent the night at Kurunegalla, and started early next morning for Lindula by car. On our way we broke journey for an hour or so at

Kandy and Nawalapitiya. It was a long journey to Lindula. We reached home at about 5 o'clock in the evening. Home at last, I was to have a pleasant surprise. On entering our gardens a joyous sight met my eyes. It was our garden filled with all the flowers that one could wish to have. I stood still and watched the myriad of colours. The flowers-swaying their heads in the gentle evening breeze. Our home is situated in a lovely place, with hills all around it, and a river running just below, while on the opposite bank there is a church, just like the one that we find in old books surrounded by tall fur trees.

Now to how I spent the holidays. Days of excitement and happiness, with no study but work and play we spent. One day four of us went mountain exploring. At the very summit of one hill we found a huge looking flat smooth rock,

split up into four parts we thought of christening it and we named it "Purana Parama Pathma Raja rock" after our names. There we used to go often taking our tea things or our lunch. If it is going to be tea, the fire is made, the kettle kept and there we all have a fine cub of tea with cakes and sandwiches and many other nice things that could fill one's hungry stomach. One day we went to N' Eliya for a day. We were spending the day with my uncle who is the M. O. H. There we had an interesting time and once we went for a walk along an unknown road, bumped all of a sudden against a huge red faced jolly looking European who was standing in front of a beautiful house. As the seven of us were children he took us in and gave us hot tea and rolls.

a scout rally. The scouts were the estate labourers' children. It was a beautiful sight, especially when the camp-fire was lit, the fire surrounded by neatly dressed scouts who were full of simple enthusiasm, and the river murmuring a song as it flowed close by, the full moon peeping out from among the tree tops, which were surrounded by a host of dancing fire flies, was a sight that I can never forget.

Besides these very funny things took place. One was when I fell into a bath full of icy cold water. It was not all play and no work. I did a lot of work at home and helped my mother a great deal. In this way we spent our holidays—holidays for which we always long for.

[Written at the S. S. C. application Test—Ed.]

At another time we went to see

From the Top of a Mountain

Re-collections of my childhood are sweet. I could remember the days when I loved poetry. And also the days when I tried my hand at composing poem. One of my poems was about the Hill country of Ceylon. From that poem, which I even now treasure I can reproduce a verse. It runs thus:—

"From a lofty mountain,
a silvery river flows,
Into this, Into that,
By this way, by that, it goes."

The reader might wonder at my verse. Anyway, I like it. It reminds me of the passion I have for the beauty of hills and mountains.

Holidays are nearing, and Jaffna College boarders must be longing to go home. As I, too, belong to that class, I am crazy to get away home. And going home means going through

the Hill country for my home is at Nawalapitiya.

Once in the Hill country, what lovely hills and valleys meet one's view. I wish I could be on one of those mountains, and, indeed, I once got a chance of getting on the top of one of those bare, rugged but beautiful mountains.

My brother and I once planned a tour up a mountain, and the following day, after packing our lunch packets, we were off. We started early in the morning, and we wore shoes with thick stockings so as to prevent thorns and leeches getting the better of us.

It was hard and tough climbing, but we reached the top of the mountain before the sun was high in the sky. It was a clear cool day with a gentle breeze fanning us. The rays of the sun were at an angle and it was

not hot. There was smooth, green, grass at the top of the mountain, and we sat at the green carpet of Nature and let Nature's electric fan cool us, for we were tired and exhausted.

Pulling out our shoes, we ran in search of water. To our astonishment, we found a clear, little pool of water. Into this, we stepped. How cool the water was! I took some of that clear water and applied it to my lips. The water was the best I had ever come across. For, I found it neither salty nor dirty. No sooner had it touched my lips, than my lips went into action and the water in my palms vanished. My mouth was cooled and refreshed, and I could feel the water going down my throat and through the chest, leaving a line of refreshed life, was it not better than any other drink or tonic I ever tasted in my life.

Then we roamed about the flat top of that mountain, and at a certain place, we saw a river, down below. The river looked like a stretch of silver with golden sunlight playing on it. As it broke its path over small rocks, the drops of that cool, clear, shiny water sparkled like diamonds. And the ripples so produced looked like the mane of the whitest horse on earth. The river took a wide turn at a bend, and the rest of it was hidden from view. I wished I could see the whole river at a glance.

Then, turning, and walking for some distance, my brother and I came to a deep cut in the mountain. It was perpendicular, and looked like a petty precipice. No sunlight came into this cut in the earth, and it looked like a mysterious abyss. I shuddered at the sight of it. My brother picked up a stone and dropped it into that deep cut. We heard, the sound of that stone and it looked as if it had landed on water. Then I thought it must be the same river I saw a few minutes ago, now taking a course

through this mysterious and dangerous trap of Nature. It looked to me as if this river was a Dr. Jekyll and Mr. Hyde.

Calling my brother away from that awful scene, we proceeded to look at the shady trees that grow on the mountain. Some of them were large and leafy, while others were short and thorny as we were looking at these things we came to a level from which we were able to see the town below. The roads were tiny and the pedestrians looked like ants. The red-tiled houses were glorious to look at from that height. They were all Government Bungalows. The town was in full swing. The people, who looked so tiny, were quite busy, running to and fro. So why not we too get busy I thought. And taking our lunch packets we ate the food therein.

After lunch we rested an hour or so under one of those large, shady trees. It was getting hotter, so we had a short nap under Nature's hood that protected us from the heat. When we woke from sleep, we saw that it was getting late in the day, for it was already evening.

Getting into our shoes we started home. On our way, we came across a Tomb. It was that of a Muslim. This was the only one in that place. On it an epithet was written. It was a sad verse, and I thought of death. When death comes I shall be prepared, and at that moment I swore that before I die, I shall get someone to bring me in one of these peaceful, pleasant airy and sweet mountains. We turned home without any other event for the day.

S. SIVAPRAGASAM,
S. S. C. A.

(Written at the S. S. C. Application Test—Ed.)

பத்திராசிரியர் குறிப்புக்கள்

சாம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்குக் கல்வி கற்க வருகிறோர், கம்மீனோர் எத்தனை பேர் உண்மையான கல்வி கற்கிறோம். எத்தனை பேர் பேயித்கல்வி கற்கிறோம். எமது சகோதர சகோதரி களிற்பலர் தாங்கள் எதற்காகக் கல்வி கற்கிறார்கள் என்பதை தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். கல்வியென்றால் புத்தகப் படிப்போடு நின்று விடுமா? அல்லது சாம் புத்தகங்களிற் படிப்பவற்றை நன்றாக வாழ்க்கையில் அனுபவித்துக் கல்வியாலாயபடிகை அடையவேண்டுமா? கம்மீனோர், கல்வியை ஓர் மனிதன் அடையக் கூடிய உயர்ந்த ஓர் படிவைய அடைய விரும்பும் வேண்டமா? கம்மீனோரிற் பலர் ஒரு வேட்கமுடைய இல்லாது, பரீட்சைக்கு மாத்திரமே கம்மீனோர்கள், பரீட்சையோடு கற்ற கல்வியின் பயனும் முடிந்து விடுகிறது. இது ஓர் தப்பிப்பிரயம் என்பதை வாசகர்களுக்கு நினைப்பூட்டவே இவ்வினாறாயிற் றில் ஆர்ப்பணஞ் செய்ய முன் வந்ததன், உங்களிலே எத்தனை பேர் ஒவ்வோர் உயர்ந்த வேட்கங்களைக் கொண்டவர்கள். அவ்வயர்ந்த வேட்கங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால் சாம் ஒவ்வோர் வீரபுருஷனையோ அல்லது வீரபத்தினியையோ பின்பற்ற வேண்டி, அவ்விதம் பின்பற்றி அவர்களையே மெக்குத் தெய்வமாக உமது னார்த்த வாழ்க்கையிலே அடைப்பிடிப்போமானால் சாம் அவர்களிடும் பிரசித்தி பெற்றவராவோம்;

உதாரணமாக மில்லான் (Milton) சிவியசரிதையை எடுத்துப் பாருகளை, மில்லானது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் ஓர் வீர உணர்ச்சி வர்ப்பட்டது. அந்தாவது மனித சமுதாயத்திலே முதன்மை யாய்ப் போற்றக்கூடிய ஓர் மகா காவியம்

எழுதவேண்டுமென்பது: அவ்வெண்ணமே அவரை விழ்த்தவானம் (Paradise Lost) என்னும் மகா காவியத்தை எழுதத் துண்டியது. இக்காவியம் உலகு உள்ளவரை நிலை பெறவதால் மில்லான் கல்வியாலாயபடிகை உலகு முழுதும் அனுபவித்திற்று. இதவே கல்வியால் ஓர் மனிதன் அடையக் கூடிய ஓர் உயர்ந்த படி என்பது எனது மனப்பூர்வமான அபிப்பிராயம். மில்லான் எனது குரு, எனது கடவுள். மில்லான் கொள்கைகள் எனது உடைய மனதில் ஓர் புத்தணர்ச்சியை எழுப்பிவிட்டன. ஆகையால் யானும் ஓர் "மகா காவியம்" எனது மொழியில் எழுதவேண்டுமென்று உணர்வது இயற்கையே. இக்கொள்கை சித்தியாகும் என்பதே எமது நம்பிக்கை. அல்லது யான் என்னுடைய குருவின் உண்மையான சிந்தனை அல்ல. இவ்வெனது அரிய வேட்கம் சித்திபெற்ற அன்றே யான் கல்வியாலாயபடி உயர்ந்த பயனை அடைவேன் என்பது எனது மனப்பூர்வ நம்பிக்கை.

இதுபோலவே எனது கலாசாலை மாணவ மாணவிகளும் அந்தாவது ஒரு குருவைப் பின்பற்றி உட்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்: அல்லதுபோனால் நமது சிவியத்தால் ஓர் பயனுமில்லை, இன்றைய இன்பமே பெரிய இன்பமெனக் கொண்டு சாம் தவர்க்கண்ணாடினோடும், பாதாந்தகையோடும் வேட்டடி மடிப்புக்களோடும் காலத்தைச் செலவழித்தால் அத்தனும் வரும் இன்பம், சாம் இவ்வளவில் மாண்டொழிய நிலைநிற்குமா? இல்லை. ஆகையால் யாம் வருமுழிகாலம் நிலைநிற்கும் புக்கழி விரும்பவேண்டுமென்கிர இன்றைய சிற்றின்பங்களை எண்ணக் கூடாது. இதற்காதவே யான் கட்டுக் கதை (Novel) வாசிப்பிலும் பார்க்க சிவிய

சரித்திரம் (Biography) வாசித்தல் என்மையளிக்குமென வற்புறுத்துகின்றேன்.

இலக்கியத் துறையிலே அல்லது விஞ்ஞானத்துறையிலே, அல்லது காட்டின் விடுதலையின் பொருட்டோபாடுபட, நமது வரலாறுகள் முன்வர வேண்டுமென்று எனது அன்பை உங்களுக்குத் தெரிவிக்க முன்வருகின்றேன். இக்கட்டுரை வாசித்தபின்னாவது எனது

அன்பான கேயர்கள் தயக்கம் வென்றியிலே பகட்டாக அலங்கரிப்பதனாலேயே மாத்திரம் காலத்தைச் செலவழியாமல் நாம் மாண்டொழியிலும் கர்மோடு கூடவரா மெலான புழை ஈட்டச் சிறிதாவது மனத்தை ஈடுபடுத்துவார்களெனக் கருதுகிறேன். அப்படியாயின் இக்கட்டுரை ஓர் பொண்கட்டிக்கு நிகர். அல்லாவிட்டால் கூடைக்குள்ளே போடும் ஓர் வெறும்கூடுதாசிக்கு நிகராகும்.

பொழுது போக்கு

“கேட்டவர் சரித்தார்” — By ‘குணம்’

பாலன்:

அப்பா, அடுத்த வீட்டு மாமா எனக்குப் பத்தச் சதம் கொடுத்தாரே; நீ ஏன் கொடுக்கிற தேயிலை?

தகப்பனர்:

அவர் எப்படி இயற்கை வந்தார்? கேற்று நீ கொழுப்புக்குப் போயிருந்தாயே அப்பதான்; எனக்குப் பத்தச் சதமும், பெரிய அக்காவுக்கு ஒரு முத்தமும் கொடுத்தார்.

மனைவி:

என்னைப் பார்த்த நீங்கள் முதல் முதலிலே வந்தபோது உங்கள் முஞ்சியிலே அசுடி வழித்து யகாண்டிருந்தது!

புருஷன்:

இருக்காதா? எவ்வளவு அசுட்டுக் காரியம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்!

குருவர்:

“என்னை இத்தக் கயிறைப் பிடித்தக்கொண்டு மேலே ஏறச் சொல்லுகிறீர்களே, கடுவில் கயிறு அறுத்துப்போயிட்டால் என்ன செய்வது?”

மற்றவர்:

“அதைப்பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? வீட்டில் வேண்டிய கயிறு இருக்கிறதே!”

உபாத்தியாயர்:

அடே என்னடா மற்றவன் கடிதற்குள் ஏதோ ஒதுகின்றாய்? நீக்காதானே சொன்னீர்கள் “ஒதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்” என்று

ஹோட்டல்காரர்: (பட்டிக்காட்டணைப் பார்த்து) என்னப்பா டான்றையும் எடுத்தக்கொண்டு போறயே?

பட்டிக்காட்டான்: என்னக்கரண்டனுவலுக்குக் காப்பி மட்டுக்கானா? டாண்டாண்டையா?

தகப்பன்:

மகிழ், கேற்றுப் பள்ளிக்கூடத்தில் யருக்கோ அடித்தாயாமே. என்டா?

மகிழ்:

அடியாத பிள்ளை படியாதம்; ஆலாற்றான் அடித்தேன் அப்பா.

திவ்வாறிய இருப்பவர்: ஏய் ஏய்! கொஞ்சம் மென் ஓடப்பா!

நிக்காக்காரன்: சிசுமாய ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகக்கொண்டென்று சொன்னீர்களே!

கண்பர் (முற்றவரிடம்): புது வியாபாரம் எப்படி உடங்கிறது?

மற்றவர்: வெகு கண்ணாடி கட்டக்கிறது.

கண்பர்:

எப்படி?

மற்றவர்:

காலையில் புறவை விந்திற்ன். மாலையில் அவை என்னிடமே நிரும்பி வந்தவிடுகின்றன. மறுகாள் மீண்டும் அவைகளைக் கொண்டுவர விற்பனையிட்டு வருகிறேன்!

சலியாணத்தின்போது, புரோகிதர் மண மானிடம் ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு ஊசத்திரத்தைச் சுட்டிக்காட்டி “அருந்தமையைப் பார்த்தாயா?” என்ற மணப் பொண்ணைக் கேட்கச் சொன்னார். மண மகனும் தவ்வண்ணமே மண பகலிற் கேட்டான்.

மணமகன் (ஏதோ ஞாபகமரசு): இல்லை, அந்தப் படம் இந்த உருவாகு இன்னும் வர வேயில்லையே!

“என்ன சீயா இது? அத்தான் வீடு என்று சொன்னால் பட்டணத்தில் எப்படிக்காண்டு பிடிப்பது? தெருப் பெயர், வீட்டு கார்பர், இல்லை, ஏதாவது அடையாளம் — ஒன்று? மெ தெரியாதா?”

“உம்..... ஒரு அடையாளம் தெரியும்!”
“என்ன அது?”

“மாடியில் ஏறிப் பார்த்தால் ‘லைட் தறவுன்’ தெரியும்!”

உபரத்தியாடர்: ஜெயம்! எந்தெடா உங்க அண்ணன் பர?

கால் சுளுக்கிக் கொண்டு வீட்டது என்று லீப் போட்டிருக்கிறானே!

ஜெயம்: இப்போதுதான் ‘உதைபத்து’ ஆடப்போனால், ஸார்!

மாமா: லீ, ஏ, டீட்டைக்குப் போகும் தன் மருமகனைப் பார்த்து, “டீட்டை முடிந்தபிறகு டில்லிக்கு வந்தவிரி!” என்றார். செப்டம்பருக்குள் திரும்பிவிட முடியுமா?

நண்பர்கள் நகைச்சுவை

By S. Anpurajan

H S. C. Arts

மகன்:- ஏண்பா! உங்களுடைய தந்தை பெரிய போக்கிரியாட — திருடி ஞாயம், கொலை செய்தாராம், மெய்தானே?

தந்தை:- (வாய்மறந்தியா)சே! சமுதை, என்னுடைய அப்பாவைப் பற்றிச் சொல்ல வந்து விட்டாய், உன்னுடைய அப்பா பெரும் ஒழுக்கோடா?

தாய்:- (மகனைப் பார்த்து) எரிட, என்னடா சிப்பில்ல ஒரு பல்லை யுக்கானே!

மகன்:- ஒன்றுமில்லை அம்மா, ஏனும் தங்கச்சியும் பல் டாக்டர் விளை யாட்டு விளைபாடினும்.

மனைவி:- (கணவனைப் பார்த்து) நான் நன்றாகச் சமைப்பேன் என்று

தற்காக என்னை நீர் விவாகம் செய்தீர் என்று யாருக்கோ சொன்னீராம்! இது உண்மையோ?

கணவன்:- ஆமாம், சொன்னேன். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல், இப்படியாவது சொல்வோம் என நினைத்தேன் சொன்னேன்.

ஒருவர் பிரசங்கம் செய்து கொண்டு நூட்டார், ஆனால், அக்கிருந்த சபையோருக்கு அவருடைய பிரசங்கம் பிடிக்கவில்லை. இதைக்கண்ட பிரசங்கி நீங்கள் எல்லோரும் சமுதைகள் என்றால், ஒ! உடனே அங்கே வந்திருந்தவர்ளில் ஒருவர், “அதனான்தான் நீர் பிரசங்கத்தைத் தொடங்குமுன் சகோதர சகோதரி களே’ என்று கூறினீர்,” என்றார்.

சொல்லீக்கொண்டே விருப்பர். சேக்ஸ்பிய ருடைய "பன்னிரண்டாம் இரவு" என்னும் நாடகத்தில் 'மல்வோலியோ' காத்த பித்துக் கொண்டதனால் அடைந்த கதையை சிலகன் அறிவிக்கன். அதே கவிதான் இவர் கதையென் பதற்கையமில்லை. குயில்போலும் தன்னழகு னும் மயில்போலும் பெண்கள் கசிகரிக்கப் பட்டி விட்டனர் என கினைத்துத் தன்விசு குதிக்கிறார்.

சார்லிப்பாணி: உங்களுக்கு எந்தச் சினி மாவில் எவர் கடிக்கிறார், எந்தச் 'கம்பனி'யார் தயாரிக்கிறார் என்றெல்லாம் அறிவேண்டி? உடனே சாங்கிப்பாணியைக் கேளுங்கள் "உட கட்டுவென்று ஒப்பியார். இக்கிய சினிமா விலும் பார்த்து 'ஹெலிவுட்' (Hollywood) தயாரிப்பீவதான் துணுக்கு அசியப் பிரியம், சினிமா உலகம் தலைதீப்பாடும். ஆனால்வகுப் புட்டாடும்!..... அனைப் படிக்கத்தான் இவருக்குப் பொதுமையும் பெழுதமில்லையே! சில வேளைகளில் இவர் எங்களுக்குப் பாடிச் சாட்டி வார். நனது கட்டைத் தொண்டையைக் காண் பித்து 'அப்பெயூ' காத்தில் பிரமாதமாகப்

பாடுவார். சேக்கிரவர்களுக்குப் "போதம் போதம்" என்குவியும்.

பேராசிரியர் கும்பகாபதி: மடிப்புக் குலையாத கெட்டிச் சட்டை, துரையை இறுக் கும் 'கோடல்'. நீண்ட மூக்கில் சுவரி செய் யும் மூக்குச் சண்ணாடி, இதே அலங்காரச் சளுடன் ஒரு சட்டையரைச் சந்தித்தால் கட்டையம் அயர் எம் பேராசிரியர் அப்பிணைபதி தான் காலையில் ஒரு கப் காப்பி குடித்துவிட்டுப் படிக்கத் செட்கினால், குறைந்தது கமார் மூன்ற மணி. கோமாவது பிடிக்கும் பின் படித்த வேண்டவென்றால், அவருக்கே தெரி யாமல் போய்விடும் கோல்பிச் திட்டத்தின் கீழ் அமைச்சப்பிரம் பரான மன்றத்திற்குப் பிரதீந்தியாகக் கொக்குவில் கிராமத்தினிற் குச் அனுப்பப்படுவார்போல் தேற்றுகின்றது. "ஆய்! இவ்வளவுச் சொன்னீர்களே! உங்களைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே!" என நினைக்கிறீர்களா? அது கேற விஷயம் சார், இவ்வொரு கார் என்னைப்பற்றியும் தின்னும் என் வகுப்பரை கண்பர்களிற் சில ரைப் பற்றியும் சரவாசமாய்ப் பேசிக்கொள் வோமே! போய்வாருங்கள்."

சுதந்திர இந்தியா

By. "லலகு"

வருடக்கணக்காக காங்கிரஸ் தலை வர்கள் அருபையுடன் பாதுகாத்து வளர்த்த சுதந்திர விருகும் இப்பொழுது தான் பலனளிக்கும் தொடக்கியிருக்கிறது. ஆனால் சுதந்திரப் பழக்கம் இன்னும் கனிபயில்லை. அவற்றிக்கு ஒரு சித இடையூறும் கோரமல் அரசியற் தலைவர்கள் துண்டிக்கல அரசாங்கத்தின் மந்திராலோசனை செய்கின்றனர்.

பாசத்தாய், தழைத்தோக்கும் சுதந்திர விருட்சத்தைப் பார்த்துப் புறமுற வல் ழூக்கிறான். அடிமை உலையில் வீழ்ந்து இரத்தக்கண்ணீர் வடிந்த அவன் கண்ணில் இப்பொழுது ஆணர்ச்சக் கண்ணீர் ததம்பிக் கிடக்கிறது. அவன் உள் ளத்தில் கணன்று கொண்டிருந்த சுதந்திரக்கணல் சுடர் விட்டிரிந்திற்று. தான் வறுமைக் கடலில் வீழ்ந்து நிலைக்காத தன்னை கோக்கி ஏழைஞ் செய்கிறார்.

தானியமையும் மீற்ற மேல் காட்டவர் களையும் கோக்கி களைக்கிறான். ஏன்? —

தன் தேசத்தை வறுமைப் படுத்தி, பணம் பறித்து, தம் காட்டின் காசிகத் தைவனர்க்கத் துணிக்த அவர்கள், காட்டு வேட்டையாடி இழைத்து, ஐக்கிய மகா காடுகள் கடியும் ஒரு முடியிற்கும் கா வில்லை, சமுதக் சிக்கல்கள் வளர்ந்து கொண்டி வருகின்றன. மகாசகுகளில் அரசியற் தலைவர்கள் தம் சொற்பொழிவுத் திறனைக் காட்டுகிறார்களேயன்றி அரசி யற் புலமைகைக் காட்டவில்லை. பொது வுடமை ருஷ்பா மத்திய கிழக்கைப் பார்த்துக் காட்டாசிகி கடுகிறது. அமெ ரிக்கா இக்கலைத்தடைக் கூடி ருஷ்பாவின் வெளிசாட்டு மந்திரியுடன் சொற்போர் சடாத்தகிறது. ஆனால் அணுக்குண்டின் இரகசியத்தைப்பற்றி அட்லி பேசியவுடன் ட்ரூயனின் முகம் கோணிக்கிறது!

எங்கும் ஓர் அயர்க்களம், உலக நிலை கலக நிலை. சன சமுதாயம் அல்லோல கல்லோலப் பட்டுக் கிடக்கிறது. உலகாங்க சத்தில் மறவலியும் பொருமையும் வெறி பிடித்து, நடமாடுகின்றன. வாணிபப் போட்டி, கியாபாரமந்தம், வேலைநிலைத் திண்டாட்டம், ஆகும் சக்தியின் உறக்கம், ஏழையின் தண்ணீர், செல்வச் செருக்கின் இடம்ப ளாடகம், ஆணவ மாயத்தின் அட்டுழியம், என்டன எங்கும் படர்ந்து கிடக்கின்றன. மக்களின் சம உரிமைக்குப் புரிந்த பயக்கார்ப்போர் மனித சமுதாயத்தின் நிலையைச் சீர் குலைத்து விட்டது. ஆகும் சித்தியே முத்தி யெனும் காலம் அழிந்துவிட்டது. மக்கள் நவ நாகரீக வாழ்வில் மோகல் கொண்டு மடங்கி கிடக்கின்றனர். இடம்ப ளாடகம் அவர்களைப் போலி மக்களாக்கி விட்டது. இராசாயனம் அவர்களைச் செறிப்பிடி பிடித்தாட்டுகிறது. அசற்கு அவர்கள் அடிமைகளாகி விட்டனர். விஞ்ஞானம் அவர்களின் அதிதேவதை அது உயற்கையை வென்றுவிட்டது. மக்களை அது எங்கே கொண்டு போய்த தள்ளுமோ செரிபாது. அணுப் பிரளயப் போரில் தவிடுபொடியாகி விடவும் கூடும்.

இந்தக் காட்சியைப்பார்த்தே பாரத தேவி நகைக்கிறாள். இந்தியாவின் காகரீகம் அத்தகைய தன்மை. சுதந்திர இந்தியாவில் ஒவ்வொரு மனிதனும் சித்தியமான ஆத்தம தாமத்தில் மென்றிக் கொண்டு, எதைத்திற்கேற்ற புதுமைகளை மேன்மேலும் முன்னேறிக் கையாளுவான். இன்றேல் அன்னிய நாடுகள் தன்னை அடக்கி ஆளும் என்று உணர்ந்து விட்டான். அத்தயாத்தம உருமமும் பெளதிக றுட்பங்களும் சேர்ந்து புதிய வாழ்வு வரமும். மனித சக்தி பெருகும். மாந்தர் குறைகள் நீங்கும். இந்திய மக்கள், தாய்கள இன்புற்று வாழ்வதே அன்றி உலகையும் இன்புற்று வாழச் செய்வார், அவர்கள் முகத்தில் அருட்களை தோன்றும். இடம்ப ளாடகத்தில் ஈடுபடாமல், ஆண்ம வார்த்தி, அன்புப் பணி, அறிவுப் பெருக்கம் முதலிய வற்றில் சேர்த்தைப் போக்குவரல் ஆகிய சக்தி கொண்ட கருணா நியாயியினிடம் வரிமேல் வரி வேண்டி வறுமைப்

படுத்த சர்க்கார் இருக்கமாட்டார். ஏழை நாடு செழிக்க உழுது பயிர் செய்வான். வீட்டில் அவன் மனைவி மக்கள் ராட்டி னந்தால் தூள் தூற்றுத் தம் உடைகளைத் தாமே செய்து கொள்வார்கள். ஒருவரும் தம் தாய் மொழியில் பேச வெட்கப் படார். லிந்திஸ்தானி ராசாங்க பானஷ யாகும்.

தற்போது மேடைகளில் ஏறி பாக்கில்தான் வேண்டி வீர கர்ச்சனை செய்யும் ஐயுப் பின்னா, பாரத தேவியை உடல் வேறு கை வேறுகப் பிரிக்க மனம் சகியாமல சமரச அறிவுடன் லிந்திஸ்தான் வேண்டி நிற்பார். அரசிபல் வானத்தில் உதயதாரகையாய்ப் பிரகாசிக்கும் பண்டிதரேறு இடைக்கால அரசாங்கத்தின் உப தலைவராயிருக்கிறார். இந்தியாவின் கதி அவரிலே பொறுக்கிறுக்கிறது. கப்பிர தோற்றமும், துண்ணிய அறிவும், பாரத சேக்கமும், அரசியற் புலமையும் அவரிடம் ஒருங்கே அமைந்திருக்கின்றன. பாரத தேவி — அவரது அதி தெய்வம். அவள் சுதந்திரம்— அவர் முக்தி. தேசத் தொண்டு— அவளுக்குப் புரியும் அரும் பணி, மறியற்சாலை அவ ளாலயம். இவரைப்போன்ற சிபாகிகள் இன்னும் அனேகர் உனர். சுதந்திரம் வேண்டும் மற்ற எடுகளுக்கும் சுதந்திரம் பெற்றுக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கின்றனர். இத்தோனேசியாவிற்குச் சுதந்திரம் தாக்கதை ஊட்டிபவர்கள் தேவாஜிபின் இந்திய தேசிய இராணுவப் படை வீரர்கள். தென்னாபிரிக்காவில் நிறுத்துவேஷம் கொண்ட ஸ்மடன் தலைவருடன் சொற் போராடுகிறார் பூர்மதி சரோஜினி ராயுடு. ஆடவர் மட்டுமல்ல பெண்களுந் பாரத ராட்டின் விடுதலைக்காக அநிக தியாகங்கள் செய்த வருகின்றர்.

கயாரஜயம் பெற்ற இந்தியாவை அடக்கி ஆள ஒருவரும் எத்தனிக்க மாட்டார். பாரததாயின் கிடுகிடுக்குப் பெரும்பாடுபட்டு அந்த சேவை போதா தென்று தீர்க்காயுசு வேண்டும் வீரன் ஒருவர் திரை மறையில் இருக்கிறார். ஆகும் சக்தி கொண்ட கருணா நியாயியினிடம் வரிமேல் வரி வேண்டி வறுமைப்

ருக்கரீஷிஷல் சுதந்திரம் இன்னும் வெகு
நூரத்திற்குள்ளும் இருக்கும். காங்கிரஸ் இன்
மேல் சுதந்திரமில்லை. அதரிம்சையும்
சுதந்திராக்கிரமமும் கொண்டு பொதுமை
புடன் போர்புரிந்த அவர் தீர்தான்

என்றே! அல்லும் பகலும் கடவுளைப்
பணியும் பொழுது இந்நியாசின் கிரீட
புதலவன் — காந்தி பஹிந்தாமாவையும்
போற்றுவோம்.

ஜே ஹிந்த !!

தமிழ்த்தாயின் கடமை

By. “ஐந்தேழுத்த”

எம்மூட்டுத் தாய்மார்கள் தற்போது
இருக்கும் கால வநிலைப்பார்த்தச்
சகிக்கமுடியாமைபாலே இனிவருந்
தாய்மார்களும் உய்த்தணர்ந்து, திருந்து
வார்களென்னும் எண்ணம் கொண்டே
இக்கட்டுரையை வரையத்தலிந்தாள்
எனும். எனவே இக்கட்டுரையை வரிக்
கும் எம் கல்லூரி மாணவிகள் தாய்மாள்
தாய்மார்களாய் வரச் சம்பந்திக்கும் கால்
இக்கட்டுரை மூலம் என்னமான் பெறு
வார்களென கினைத்தே வரையத் தொடங்
குகின்றேம்

ஒரு காட்டின் ஆக்கமும் அழிவும்
அங்காட்டுத் தாய்மக்களிலேயே தங்கியி
ருக்கின்றது. இதை அறிந்தே தமிழர்
பெண்ணைத் தெய்வமாகவும் சைவசம
யிகள் உமாதேவியைச் சிவத்தின் சக்தி
யாகவும் மேற்கொண்டெள்ளார். பெண்ணை
இவ்வளம் எக்காரணம் கொண்டே போற்
றினாடெனில் இவள் என்று தரும் மக
வாலையே ஒரு காட்டின் ஏற்றாழ்
தாழ்வுத் தன்நிகரெட்டுக்கின்றமைபாலேயே,
எனவே இத்தகைய முக்கியத்தவம்
வாய்ந்த பெண்ணை மாயபென்றே
அன்றி எய்மிற்குறைந்தவர்களென்றே
கருதுவது எமது அறியாமைபே.
ஆனால் பெண்ணும் தமக்குரிய தெரிவழி
நின்ற தமது கடமையை இனிது
நடாத்தி முடித்தல் வேண்டும்.

இந்நிலவுகளில் மக்கட்சமுதாயத்தா
ருள் ஆண்பெண் என்னுயிவ்விற்குபாலா
ருக்கும் வெவ்வேறு கடமைகள் உண்டு.
அவற்றுள் பெண்ணுக்குரிய முக்கிய
கடமை தனது காட்டிற்கு “வேண்டிய”
மகமைப் பெற்றுக் கொடுத்தல்.

“என்று புறக்கருதல் என்றலைக்
கடனே
சான்றேனுக்குதல் தைக்கைக்குக்
கடனே”

என்னுயிக்குற்றை கொக்குக, “என்று
புறக்கருதல்” என்பதன் கருத்து மற்
றைய பிராணிகளைப் போல் ஒரு
கோக்கமுயின்றித் தாம் புணர்ச்சி
அபாடந்தமையால் கருத்தரித்த கன்றுக
ளையே, குட்டிகளைபோல, என்று வெளி
யில் தள்ளி கிறிம் கோக்கமேயில்லாது
தாம் சுன்றெடுத்த மகவைத் தனது
காட்டின் சேவைக்காகப் பயில்வித்தலை
தமிழ்த்தாயின் கடமையும்.

கந்தமிழ்நாடு இன்று வேண்டி சிற்
பது காந்தியடிகள், ஜவஹர்லால் நேரு
போன்ற கீர்புருஷர்களும் தியாகி
களுமே, எம் காட்டில் ஓர் காக்கி, ஓர்
கேரு இல்லா மையே, எம் காடு இன்று
அடைந்திருக்குந்நிலை நிலைக்குக் கார
ணம். இத்தகைய கீர்புருஷர்களை என்று
தமிழ் காட்டுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்வதே
தமிழ்த் தாயின் கடன்.

எனவே இத்தகைய முக்கியத்த
வம் வாய்ந்த பணியை ஏற்குந்தாயான
வள் கல்வி கற்றல் வேண்டியது இன்றி
யமைபாதது. ஆனால் அவள் கற்கவேண்
டிய கல்வி எமமுன்னோர் கற்கும் கல்
வியைப் போலன்றி ஒருதனிச் சிறப்பு
வாய்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். இக்
கொள்கையைப் “தென்னிந்திய பெண்
மணிகளால் கல்வியறிவுடையார் வற்பு
றுத்துநின்றனர். லக்குயி என்னும் இந்
நியத் தேசிய ஈசனியத்தின் தளபதியாக
கிருந்தவரும் தாம் பெண்களுக்கு கிகழ்த்

திய பிரசங்கங்களில் இக்கொள்கையைச் சிறப்பிப்பதில் பேசியுள்ளார். அவர் பெண்களுக்குச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்திய பொது பெண்களின் முக்கிய கடமை, தம் காடு "வேண்டி நிற்கும்" வீர புருஷர்களை என்று கொடுத்தலென்பதேயெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே நம் தாய்மார்க்கு முக்கியமாக வேண்டிய கல்வி "சிசுவார்த்தை முறையே."

இஃதென்பவமாத, நம் தாய்மார்கள் இன்று நிற்குப நிலையை ஒருவாறு சித்திப்பது இக்கட்டுரை யின் கோக்கத்திற்குப் பொருத்தமானதே. அவர்கள் ஆங்கிலபாடசாலைக்கு ஆங்கிலக் கல்வி பயிலும் கோக்கத்தான் என்று அங்கே கல்வியறிவு குறைவாயிருந்தாலும் அவ்வாங்கிலப் பாஷையைப் பேசும் ஆங்கிலேயாது நாகரீகத்தை நிறையாகக் கற்றுக்கொள்கின்றனர். பின்பு மறு முடிந்த மக்களை அறியின்றனர். நன்றதம் ஏதோ ஐரோப்பியரைப் போல தாங்களும் நடித்துக் கொண்டால் தங்கள் பிறால் மெச்சப் பெறவாரென்றும் விண்ணைக் கொண்டவர்களாய் அன்றியும் 'காகரீக' விலையிற் சிக்கிக் கொண்டு அந்த ரித்தினுறனர். ஐரோப்பியத் தாய்மார்கள் மக்களை நன்றதம் செவிவித் தாயர்கைகளில் ஒப்படைத்து விட்டுத் தாம் தமது புருஷர்களோடு இன்பத்தை அனுபவிப்பதையே முக்கியமாகக் கருதுகின்றனர். அவர்களின் மகவுகளோ ஏதோ டப்பிகளால் செயற்கையால் உண்டாக்கப்பட்டு அடைத்து வரும் பால்களிலேயே வளருகின்றன. இச்செய்கை இயற்கைக்கு மாறும் இருப்பதை நாம் கண்டுகடாக் காண்கின்றோம். இயற்கையாகவுள்ள தாய்ப் பாலைக், கொடாது தேவலம் செயற்கைப் பொருள்களை மகவுகளுக்கு ஊட்டுவதினால் அவர்கள் பெண் குன்றியவர்களாயும் வளர்ச்சி குறைந்தவர்களாயும் வளர்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் தாய்ப்பாலில் கடினப்படும் ஒரு விசேஷ சத்தப் பொருள் எனைய பால்களில் காணப்படாமையே. இச்சத்தப்பொருளை குழைந்தையின் உடல் வளர்ச்சிக்கு முக்கிய தேவைப்பட்டபொருள், எனவே தாய்ப்பால்

கொடுத்து வளராத மகவு வீர புருஷனாகத் தோன்றித் தமது காட்டுக்கு எவ்வளவுக் கொண்டாற்ற முடியும்? இவையல்லாமல் தாய்ப்பால் ஊட்டிச் குழந்தையை வளர்ப்பதில் ஒரு தத்துவ ஞான உண்மையும் உண்டு. ஒரு தாய் தனது மகவுக்குப் பரனாட்டும் பொழுது எவ்வெண்ணத்தோடு கொடுக்கின்றாளோ அவ்வெண்ணம் அம்மகவின் மனத்திலும் பதியுமென்று தத்துவ ஞானிகள் கூறி விருக்கிறார்கள். இதற்குச் சான்றாக 'பால் சினைநாட்டுக் காயினுஞ் சால்பரிந்து' என்னும் திருவாசகமொழியை கோக்குக. இன்னும் இந்தியாவின் சிறந்த தியாகியும் தலைவருமாகிய ஜவஹர்லால் நேருவை சொக்குவோம். அவரின் தாய் தந்தையர்கள் மனதில் இந்தியாவின் சாதாரணமாக இடைவிடாது இருந்த மையால் இந்தக்கைய தியாகியைப் பெற்றெடுத்தனர். இதுவன்றி மகவைத் தாலாட்டி நித்திரை செய்விக்கும் பொழுது பழந்தமிழர் முருகன், கண்ணன் முதலியவர்களைப் பற்றிய பாட்டுக்களையே பாடிச் குழந்தையைத் தூக்கச் செய்வார். இவையாவும் அம்மகவின் மனதில் படிந்த வீர புருஷனாகவே வளர்வான். இத்தகைய முக்கியமான தத்துவ ஞான உண்மைகளை யறிவாத ஐரோப்பிய பெண்கள் தங்களின் மகவுகளைச் செவி வித்தாயின் மையில் கொடுத்து அவர்களை காட்டுக்கு உதவாதவர்களாய்ச் செய்வதை அறியாத மேல் காட்டு 'காகரீகம்' என்னும் இருளால் மறைக்கப்பட்ட நம் தாய்மார்கள் இனி யாதுவும் உய்த்தணர்வார்களென்பது எமது கணிவு. இவையாவும், மேல் காட்டு நாகரீகத்தில் முழிசி அவஸ்தைப்படும் கமது கன்றுரி மாணவர்களுக்கு அறிவையூட்டி அவர்களின் மயக்கத்தைத் தெளிவித்து தாம் தாய்மார்களாய் வறும் காலத்தில் மேற் கூறிய உண்மைகளை மனதில் வைத்து நடப்பார்களென நினைக்கின்றேன்.

இன்று நாம் ஓர் தமிழன் வீட்டில் பேய்ப் பார்ப்போமானால் அங்கு மகவும் தூக்கும் தொடிலின் இரண்டு பக்கத்தில் இரண்டு நப்பர் போச்சிகள்

தூங்கும் போச்சிகளே தாயின் ஸ்தானங்
களின் இடத்தை எடுத்துக் கொண்டன.
இது எத்தகைய இழிவான செயலென்
பதை நம் தாய்மார்கள் உணர்வாராக.
உணர்ந்து தாம் தமது நாட்டுக்கு நன்று
தொடுக்கும் புதல்வனையோ, புதல்வி
யையோ தமது பாலாட்டி வளர்த்து,
அவர்களில் இளம் பருவத்திலே அவர்
கள் குளப்படி செய்யும் போதெல்லாம்
“அங்கே வேதாளம் வருகின்றது,

பேய்வருகின்றது” என்னும் மொழிக
ளால் குழந்தைகளின் பணசில் அச்சத்தை
மண்டாது, வீர மொழிகளைக் கூறி,
வீரர்களின் கலைகளைக் கூறித் தமது
குழந்தைகளை வீர புருஷர்களாய்
வளர்த்தும் நாட்டுத் தொண்டிற்கே
அர்ப்பணஞ் செய்து அவர்கள் மூலம்
நாடு விடுதலைடைந்து நாம் யாவரும்
இன்புற்ற இறக்கும்படி கொண்டாற்
துவாராக!!!

பத்திராசிரியர் குறிப்புக்கள்

(தொடர்ச்சி)

இவ்விளஞ்சிறுநிறை நடத்தம் உறப்
பினசிற்பலர் இவ்வருடமுடிவோடு கலா
சாலையை விடுவதால், பத்திராசிரியர் என்ற
முறையில் என்னோடு சேர்ந்து உணர்ந்த
தற்காக அவர்களுக்கு என் மனப்பூர்வ
மான கன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.
உண்மையாகவே எனது வளது கை பேசு
ண்ட எணக்கு வேண்டிய வேண்டிய கோங்
களிலே விஷயங்கள் உதகிய என் அன்
பான சிகரநர் சிகரநிகள் என்னை
கிட்டாலும், எங்கள் இளஞ்சிறுநிறைக்
குழந்தையைத் தவிக்கவிட்டுச் செல்கின்
றார்கள் என்பது பற்றி எனக்கு ஆறுக்
கவலையாயிருக்கின்றது. தமிழில் ஆர்வ
மும், தாழ்ந்த தாய்க்குத் தொண்டு செய்
வதே தமது கடமையென்றும் நினைந்து

உண்மையாய்த் தமிழ் தொண்டு செய்த
வர்கள் என்றும் நம்மை கிட்டகலார்கள்
என்பதைத் தெரிவிக்கின்றேன். அவர்
கள் வேறு இடங்களுக்குச் சென்றாலும்
அவர்கள் நினைவு நம்மனத்தை கிட்டகல
முடியுமா? அவர்களிற்பலர் உயர்ந்த
படிப்பின் பொருட்டுக் கலாசாலையை விடு
வதால் அவர்கள் கொண்டுள்ள கங்கோச
கத்தின் நிமித்தம், அவர்களுக்கு மிகச்
சந்தாஷமாகப் பிரியவிடை கொடுக்கா
கிட்டால் அவர்கள் செய்த கன்றியை
மறந்தவனாவீன். ஆகையால் இனி அங்
கத்தவராய் வருபவர்கள் அவர்களைப்
பேரல் ஊக்கம் எடுத்தால் அவர்களைப்
பற்றிய கவலை ஒருவாறு தணிபுரிமன
நினைக்கின்றேன்.

English Editorial Board

Editor:

R. Thiagarajah

Associate Editor:

T. Pathmanathan

Literary Section :-

E. A. Champian

Ivor Herat

Co-eds. Section :-

Miss C. Kanapathipillai

Miss P. Thirunavukarasu

Junior Section :-

S. Chandrarajah

J. Balarajah

Faculty Adviser:-

Mr. K. C. Thuraiaratnam, B. A. (London)

Tamil Editorial Board

Editor :

M. A. Sathasivam

Associate Editor :

S. Selvaratnam

Literary Section :-

Miss M. Saraswathy

E. Panchadcharam

Co-eds. Section :-

Miss S. Sanders

Miss M. Sivaanukoolam

Verse Section :-

E. Vellautham

Junior Section :-

S. Anpurajah

K. Vaithianathar

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam M. A.